

підприємства в короткостроковому періоді та створює пердумови для проведення подальшої стратегічної реструктуризації.

Стратегічна реструктуризація, на відміну від оперативної, спрямована на підвищення інвестиційної привабливості підприємства та збільшення його ринкової вартості за рахунок радикальних перетворень, базується на попередньо розроблених корпоративній та функціональних стратегіях, потребує суттєвих капіталовкладень та здійснюється в значно триваліші строки (більше 1 року). Для успішного проведення стратегічної реструктуризації необхідно визначити стратегічну мету підприємства, розробити стратегічну концепцію розвитку, а також напрями її реалізації. Результатом її вдалого проведення можна вважати збільшений потік чистої поточної вартості майбутніх доходів, забезпечення довготермінової конкурентоспроможності підприємства та збільшення ринкової вартості його власного капіталу.

В країнах з розвинутою ринковою економікою реструктуризація є інструментом управління вартості бізнесу та застосовується не тільки підприємствами, які опинилися у скрутному стані, а й фінансово благополучними компаніями, тому що будь-яка зміна масштабів бізнесу чи ринкових умов потребує адекватної зміни системи управління та проведення реструктуризаційних засобів. В умовах ринкової економіки України характерним для вітчизняних підприємств є те, що на сьогодні реструктуризація підприємств виступає головним інструментом антикризового характеру.

І.В. ФЕДУЛОВА, д.е.н., проф., НУХТ

СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ ЗНАННЯМИ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Система управління знаннями повинна розгортатись у відповідності з бізнес-моделями і загальною корпоративною стратегією. Здатність до виконавчої праці характеризується набором конкретних фізичних і нервово-психічних потенцій людини, професійно-кваліфікаційних знань, навичок,

умінь, виробничого досвіду, тобто всього того, що визначає репродуктивну трудову діяльність в рамках матеріального виробництва. Здатність до творчої праці – це здатність до виконавчої праці плюс інтелектуальна активність, яка спрямована виключно на саморозвиток особистості в системі суспільної організації виробництва [1, с. 50].

Інновація залежить від двох умов: інтелектуального потенціалу людини і її здатності збирати, накопичувати і переробляти зростаючі потоки інформації. Генерація знання розглядається як творення знання шляхом переробки інформації на основі загальновідомого знання. Джерелом генерації нового знання виступає інтелектуальна активність людини. Знання відтворюється в інновації, які впроваджуються у виробничий процес. Фактори виробництва утворюють систему виробничого процесу, яка може сприяти або ні інноваційній діяльності. Структура інноваційного виробництва складається з руху двох типів факторів виробництва: уречевлених та неуречевлених, які виступають основою визначення інноваційного потенціалу.

Успішність інноваційних процесів або інноваційної діяльності залежать від рівня розвитку адаптаційної властивості підприємств і рівня їх інноваційного потенціалу. Стан і рівень розвитку інноваційного потенціалу характеризується такими факторами: наявністю науково-технічних розробок, що визначають рівень потенційної конкурентоздатності, порівняно зі світовими аналогами; кількістю винаходів, патентів; станом і потужністю дослідно-експериментальної бази галузей і підприємств; наявністю резервних виробничих площ для освоєння дослідних зразків; рівнем технологічної бази виробництва і технологічного обладнання; наявністю ефективних систем підготовки виробництва і ресурсів для серійного випуску нової продукції; ступенем інноваційної активності підприємства, інноваційної орієнтації систем управління і збуту (інноваційним менеджментом, маркетингом, іншим механізмом комерціалізації нововведень); системою підготовки кадрів-інноваторів; фінансовим забезпеченням (обсягами, джерелами). Управління інноваційним потенціалом підприємства містить такий набір елементів: аналіз і

облік; модель функціонування підприємства; організаційно-розпорядча система; цільова функція управління і напрями розвитку потенціалу.

Заміна праці знаннями перетворює суспільне виробництво із матеріального в інноваційне. Інноваційне виробництво – це виробництво, в основі якого лежить використання нових знань (або нове використання знань), які відтворені у технології, ноу-хау, нових комбінаціях виробничих факторів, структурі організації і управління виробництвом, і дозволяють отримувати інтелектуальну ренту і різні переваги перед конкурентами. Таким чином, інноваційне виробництво – це характер виробничої діяльності, при якому центральна роль у виробничому процесі переміщується з механічного використання інформації до інтелектуального, творчого.

Виникає потреба сформулювати основні функції системи управління знаннями і створити систему управління знаннями таким чином, щоб забезпечити постійне інноваційне відтворення виробництва, розвиток його інноваційного потенціалу. Результатом інноваційного виробництва виступає матеріальний продукт і інтелектуальний капітал, тобто знання, які використовуються в організації для отримання конкурентних переваг.

Список літератури: 1. *Михнева С.Г.* Интеллектуализация экономики: инновационное производство и человеческий капитал / С. Г. Михнева // Инновации. – 2003. – № 1. – С. 49-53.

М.В. ЧЕРНЕНКО, аспір., НТУ «ХП», Харків

АНАЛІЗ ІСНУЮЧИХ МЕТОДІВ ОЦІНКИ РИЗИКУ ПРОЕКТІВ

Економічні процеси характеризуються деякою невизначеністю. Оцінка цієї невизначеності набуває особливо великої актуальності для інноваційних процесів.

Управління проектними ризиками є досить новим та постійно вдосконалюваним науковим напрямком. На сьогодні існує велике розмаїття